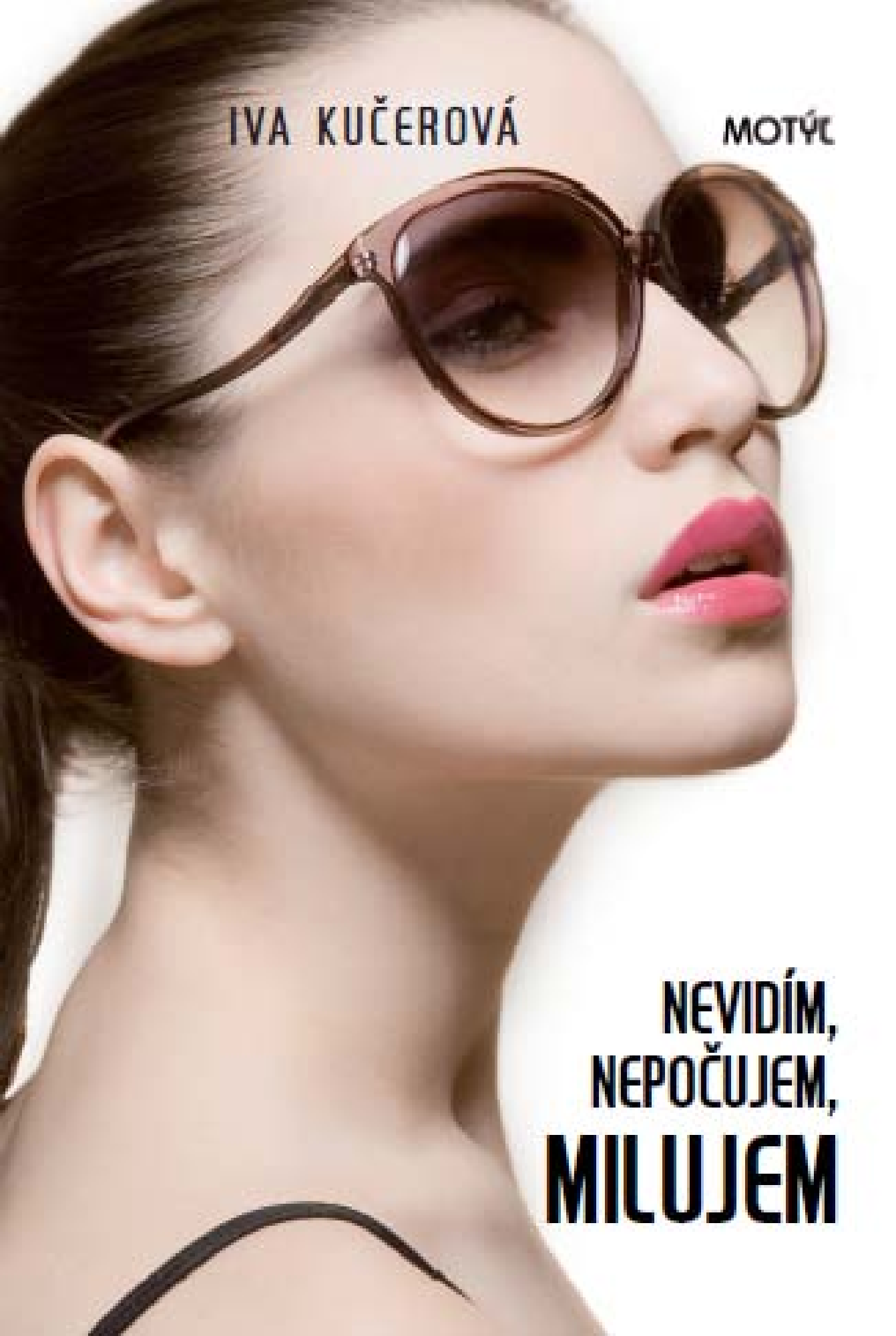

IVA KUČEROVÁ
MOTÝL
NEVIDÍM,
NEPOČUJEM,
MILUJEM

Copyright © Iva Kučerová 2009
Design © Milica Doláková 2009
Cover photo © VEER / Ada Summer 2009
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-94-5
Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Iva Kučerová

NEVIDÍM, NEPOČUJEM, MILUJEM

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Upozornenie:
Všetky postavy a udalosti v knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná.

Prológ

Otvorila som dvere a uvidela jeho zadok.

Opálený, svalnatý, príťažlivý... a ležiaci na inej žene.

Zastala som ako ovalená boxovacím mechom, zmrazená, prekvapená, neschopná pohybu, slova. Proste som tam stála a pozerala na nich. Veď aj bolo na čo pozerať. Žena v jeho posteli bola pekná. No, nejaké chybičky by sa našli. Vlasy mala zničené peroxidom a stehná trošku ochabnuté, možno by mala začať cvičiť – len rozťahovanie nohám pevnosť nezaručí. Ale on... on vyzeral báječne ako vždy. Sladký na zahryznutie.

Zbadala ma. Odsotila ho a snažila sa omotať okolo seba perinu, aby som nevidela tie jej stehná, to necudné telo, tú vášňou spotenú kožu. No ten odporný výraz v očiach nedokázala zakryť. Netvárila sa zaskočene, previnilo, ani zhrozene. Tvárila sa posmešne. Natiahla sa za kabelkou, vylovila z nej balíček cigariet, pokojne si zapálila a vyfúkla dym smerom ku mne. Jej gestá a oči hovorili jediné – ty chudera!

Silvia bola moja kamoška. Oprava. Myslela som si, že je moja kamoška. Vyzerá to tak, že som sa mýlila. Kamošky v posteli svojich frajerov zvyčajne nenachádzate.

On sa tváril celkom prekvapene. Neviem prečo. To sa dá tak ľahko zabudnúť, že ste dali kľúče od bytu frajerke, a tak sa tu môže kedykoľvek objaviť?

Tá meravosť trvala celú večnosť. Podľa môjho pocitu. Podľa budíka na nočnom stolíku neprešli ani dve minúty. Potom sa on zdvihol z postele a ja som vybehla z izby.

Zvyšok je úplne klasický. Keď to pozeráte vo filme, vyzerá to tak vtipne, šarmantne, talianska dráma, po ktorej nasleduje veľké romantické odpúšťanie a francúzske bozky.

V realite je to v prvom momente neuveriteľné, potom hnusné, špinavé, tlačiace sa na vaše pľúca, búšiace z každej strany do

srdca, ktoré chce vyletieť z tela a zavŕtavajúce sa do každej bunky vášho mozgu.

„Biba, stoj, počkaj, nie je to tak, ako to vyzerá, počkaj, vysvetlím ti to...“

Ha, ha, ha.

Vybehla som z domu na vzduch. Mala som šťastie, nestihol sa obliecť a na to, aby bežal s perinou po ulici, bol asi príliš zbabelý.

Utekala som celú cestu.

Kým som prišla domov, bola som taká unavená, že som nevládala ani plakať.

Kapitola 1.

Ako ženy prichádzajú o princov z rozprávok.

Sedela som na recepcii, s kuframi pri nohách a nervózne som listovala v akomsi časopise. Až teraz mi dochádzalo, akú somarinu som spravila. Len tak utiecť, nechať všetko za sebou. Znie to fajn, až pokým si človek neuvedomí, že si mal najprv rezervovať ubytovanie, nakúpiť nejaké potrebné veci, a zistiť, čo chce vlastne robiť.

Máte rezervovanú izbu?

Nie, izbu som si nezarezervovala, pretože som vážne netušila, že ma môj frajer podvedie s mojou kamoškou, viete?

A vaša batožina? Máte so sebou len toto?

Malý batoh, laptop a stará kožená kabela. Všetko, čo je teraz mojím majetkom, mám v týchto taškách. Ale zato paniky, hystérie a hlúpych nápadov mám zrejme na rozdávanie.

A čo chcem vlastne robiť?

To neviem. Nikoho tu nepoznám. Nikto na mňa nečaká. Nikto ma sem nevolal. Nasadla som do prvého autobusu, a keď som vystúpila, problémy sa začali.

Prosím vás, ako sa dostanem do hotela?

Do ktorého?

Do najbližšieho.

Pozerali na mňa ako na blázna. Asi sa tu veľa bezprizorných dievčat s taškami na chrbte a veľkým psom pri nohách neprechádza. Pár ochotných ľudí sa predsa len našlo a pomohli mi zorientovať sa. Ale keď som už držala bedeker so zoznamom hotelov v rukách, začal byť problém v tom psovi. Chodila som hore-dole po tých vyleštených ubytovniach a počúvala jedno odmietnutie za druhým. Psy do hotela nemôžu, zvieratám vstup zakázaný. Som

presvedčená, že tam prespávajú aj horšie zvery, ako je môj pes, ale nemala som náladu s niekým sa hádať. Pes poslušne, chápavo kráčal popri mne, a čakal, čo bude. Spoliehal sa, že jeho pani zoženie nielen búdu, ale aj dobrú večeru. Najlepšie kuracie stehienko. Vedela som si dobre predstaviť, na čo myslel. Na niečo podobné som myslela aj ja.

Po pár hodinách túlania sa nám podarilo zakotviť. V malom penzióne so záhradkou a krásnym výhľadom na mesto problém so psom nemali. Ubytovala nás urečnená teta, pes dostal vytúženú kuracinu, ja som si dopriala plnú misu špagiet, horúcu vaňu a konečne som hodila uchodené nohy a unavené telo na posteľ.

Našim som nechala len malý lístok na stole v kuchyni, a podľa počtu prijatých hovorov nula (Kristián sa neráta) mi bolo jasné, že ešte nie sú doma. Tak som mala zatiaľ čas porozmýšľať, čo sa stalo a čo tu vlastne robím.

Malý výlet, to by nebolo zlé. Vyvetrať si hlavu, vidieť niečo nové, možno sa vyspať s nejakým iným chlapom, oplatiť to Kristiánovi a po pár dňoch ísť späť domov, odpustiť mu a vrátiť všetko do starých koľají. Poprípade zostanem pri malom výlete, ale Kristiánovi sa nič odpúšťať nebude (to, samozrejme, nevylučuje nejakú novú známosť).

Alebo sa domov nevrátim. Jednoducho zostanem tu.

O pol hodinu sa ozval mobil a ja som rodičom vysvetlila, čo sa deje. Už som bola rozhodnutá. Zobrali to úplne v pohode. Stopercentne si mysleli, že mi len trochu preskočilo, a po nejakom čase sa zase znormalizujem. Mama sa spýtala, či je hotel slušný a otec, či mám dosť peňazí. Krátky rozhovor a všetko bolo za mnou.

Penzión sa mi páčil a peňazí som mala dosť. Nie je zlé narodiť sa do bohatej rodiny, človek si môže robiť, čo chce. Lenže niekedy je vám z toho poriadne zle.

▪ ▪ ▪ ▪ ▪

Na škole som nemala takmer žiadne kamarátky. Keby som chcela, mohlo ich byť viac než dosť. Stačilo organizovať v dome žúrky a človek bol najobľúbenejší na škole. Ale keď o žúrky záujem

nemáte, vaši rodičia sú sponzori miestneho vzdelávacieho inštitútu a učitelia sa k vám správajú pomaly ako k bohovi, nikto vás nemá rád. Tá namyslená krava. Tá zazobaná mrcha. Tá frigidná princeznička. Áno, to som ja, Bianca. Teší ma!

Zo začiatku ma to mrzelo. Akokoľvek som sa snažila dať najavo, že nie som slušné, dobré dievčatko, čo sa doma po večeroch drví do školy, spolužiaci aj učitelia videli len to svoje. Bianca, tvoje názory sú veľmi originálne, inšpirujúce. Ak to, že sa nič nenaučíte a do písomky z dejepisu napíšete výplody svojej znudenej duše ironizujúce buržoáznu revolúciu, niekto nazve inšpirujúce, to človeka naserie. Alebo – Bianca, neuvažovala si, že by si sa začala matematike venovať profesionálne? Máš prirodzený talent. Naozaj sa dá za talent považovať to, že človek vôbec nerozumie zadaniu a bez počítania, rovno z brucha hodí na papier nejaké číslo?!

Tak strašne som sa chcela ukázať, že som úplne obyčajná, úplne normálna baba ako každá iná – niekedy trápna, niekedy celkom mimo, zaujímajúca sa o rovnaké veci ako všetci ostatní... Ale vlastne to vôbec nebola pravda.

Už len volať sa Bianca Frankenbergerová nie je obyčajné. Čo má človek robiť s takým menom? Radšej by som sa volala trebárs Katka Kováčová. Nemusela by som sa cítiť trápne už pri predstavovaní. Ale nie, ja musím žiť s prezývkou Frankenštajnka a v školskej jedálni platiť za obedové lístky kreditkou.

Ale aspoň doma som mala pokoj. Vo veľkej modernej novostavbe na veľkom pozemku s jabloňovým sadom v malej dedine za Nitrou. Keď sme sa sem presťahovali, otec chcel dať všetky stromy vyklčovať a vysadiť klasický anglický trávnik, ale podarilo sa mi ho prehovoriť. Našťastie! Neexistuje nič krajšie, ako jar v našej záhrade. Milióny bielych lístkov poletujú v teplom jarnom vzduchu, slnko hádže zelené tiene a ja ležím na tráve a čítam, alebo len tak pozerám do blba. Však čo by som aj robila! O dom sa nám stará upratovačka a o všetko mimo domu záhradník a správca. No aspoň občas som si v našej veľkej kuchyni cibrila svoje kuchárske umenie. Baví ma varenie, skúšanie nových vecí a zo všetkého najviac jedenie. A vôbec mi nevadí, keď musím všetko zjesť sama.

Rodičia boli stále preč. Biznis, klienti, zákazky, projekty, stretnutia, deadliny, investičné stratégie, portfóliá, obchodní partneri, zmluvné záväzky, nevyhnutné riešenia, pohľadávky, meetingy a v telefóne uložené číslo mojej platobnej karty, ktorej bolo treba pravidelne doplniť kredit. Domov chodia večer. Otec do seba hodí večeru a s mobilom na uchu dojednáva plány na ďalší deň. Mama skočí na rotoped a takisto s mobilom na uchu vydáva zo seba posledné zvyšky energie. Nemôžem povedať, že by mi to nejako strašne vadilo. Aj tak im nemám čo rozprávať, v mojom živote sa takmer nič nedeje. A ich reči zas nebavia mňa.

Jediným mojím spoločníkom, bez ktorého si neviem predstaviť život, je Darcy. Môj pes – veľký a krásny čierny labrador. Dostala som ho ako vianočný darček pred viac než desiatimi rokmi a odvtedy je neustále so mnou. Nesmierne empatický, vďačný, nezištný, dokonale prispôsobivý, ochotný, a nadovšetko verný. Rozumie mi aj bez slov a ja mám niekedy pocit, že je to jediná bytosť, ktorá ma úprimne miluje a urobí všetko pre to, aby som bola šťastná.

Keď som zmaturovala, začala sa moja rebélia. Už som nebola to malé tiché dievčatko, ktoré nikdy nerozhodovalo samo za seba a vždy len urobilo to, čo mu niekto nakázal. Rozhodla som sa, že nenastúpim na vysokú školu a doma nastalo peklo. Že či chcem ostať sprostá až do konca života, že titul v našej rodine mal každý, že budem veľkou hanbou. Rodičia vykrikovali niečo o mojej zbabranej budúcnosti, ale mne sa zdalo, že ich skôr serie niečo iné. Nebudú sa mnou môcť pochváliť na rodinných stretnutiach a vydať správu o mojich promóciách do miestnych novín. Ach, aká strašná škoda. Bez toho asi naozaj neprežijú.

Trucovali asi mesiac, potom len hodili rukou a skonštatovali – rob si, čo chceš.

A ja som konečne, po prvýkrát v živote, presne vedela, čo chcem robiť.

Chcela som byť cvičiteľkou psov. Nie v nejakej cirkusovej manéži, ako si naši v prvej chvíli mysleli, ale praktickou cvičiteľkou, psychologičkou, ktorá dokonale rozumie psím dušiam, a vie im aj majiteľom pomôcť s problémami, ktoré ich trápia. Chcela som byť liečiteľkou, ktorá dokáže opraviť nedostatky vo výchove, aj pokazený vzťah medzi psom a pánom.

S Darcym to šlo akosi prirodzene, na cvičisku sme sa učili klasické povely a doma rôzne bláznovstvá (kotúľanie po chrbte mu, samozrejme, nešlo tak dobre ako pudlíkovi, ale o to väčšiu radosť z toho mal). Ale videla som, že nie všetky psy sú ako Darcy a nie všetci majitelia ako ja. Poznala som psov, ktorých majitelia boli riadni dementi a ich psy to od nich pochytili. Stretávala som majiteľov, ktorí si svojho psa pomýlili s pískacou hračkou a na tých tiež nebol dobrý pohľad. Časom som zistila, že dokážem veľmi rýchlo odhadnúť problém. Viem zistiť, či sa majiteľ psovi nevenuje, či ho trénuje formou, ktorá psovi nesedí alebo z neho rozmaznávaním vytvára agresívneho psa. Úplne ma to pohltilo a psy sa stali mojou vášňou. Domov som si navláčila kopec kníh o cvičení, výchove a starostlivosti, čítala som príručky známych kynológov, ale i veterinárov, študovala som princípy etológie psov, každý deň som trávila aspoň chvíľu na cvičisku a pozorovala ľudí, ktorí ho so svojimi miláčikmi navštevovali a kedykoľvek som mohla, chodila som do miestneho útulku, kde som sa snažila pomáhať dočasným štvornohým bezdomovcom. Bola to dobrá škola a psy boli presne to, čo som podvedome hľadala. Čo ma napĺňalo, tešilo, bavilo, robilo šťastnou. A v čom som bola dobrá.

Všetko som robila tajne. Naši si nič nevšimli. A keď som im oznámila, čo chcem robiť so svojím životom, považovali to len za chvíľkovú zábavku, ktorá ma prejde, keď sa pustím do niečoho normálneho. Keďže som odmietla vysokú školu, jediná ďalšia, nimi prijateľná možnosť bolo manželstvo. Moji rodičia boli v tomto totálne staromódni. Podľa nich, žena má študovať a potom pomáhať manželovi s firmou, alebo neštudovať, otehotnieť a zostať doma. Dokonalá panička a milé detičky sú ideálnou reprezentáciou úspešného manželíka. A ten mal byť, samozrejme, tiež dokonalý, milý, vzdelaný, ambiciózny, a predovšetkým bohatý.

O plánoch svojich rodičov som sa dozvedela príliš neskoro. Až keď bolo po všetkom.

Otec usporiadal na záhrade grilovačku pre svojich partnerov. Nebolo to žiadne príjemné stretnutie partie priateľov, ktorí sa neformálne stretnú, grilujú klobásy a pijú pivo. Naša grilovačka má názov barbecue párty a vlastný dress code. Čo značí, že väčšina mužov príde v pólo košieľkach s vyhrnutým golierom a väčšina

žien v pastelových koktejlkách. Samozrejme, nič sa negriluje, aby im tie drahé handričky nenapáchli dymom a, samozrejme, nepije sa pivo. Maximálne tak Corona. O jedlo sa stará cateringová spoločnosť a o spoločensky unavených drink taxi. Vždy je to strašne nóbl žranica a strašná nuda.

Aj v ten osudný deň som chcela zaliezť do izby a v nej prečkať, kým všetci vypadnú z domu. Otec však trval na tom, že musím ísť na párty aj ja. Vraj si niektorí donesú svojich psov a ja im mám ukázať, čo dokáže Darcy. Zdalo sa mi to podozrivé a vonkoncom sa mi nechcelo robiť z Darcyho cvičenú opičku pre potešenie nejakých zbohatlíckych čiváv, ktoré budú svojim majiteľom visieť na rukách. No otec bol neústupčivý. A tak som zaťala zuby a vítala spolu s ním hostí. Niektorí návštevníci boli celkom milí a niektoré psy tiež. Naháňali sa s Darcym po záhrade a ja s nimi. Až kým neprišiel on.

Vysoký, dobre stavaný, nahodený v bielom plátennom obleku. Polodlhé blonďavé vlasy a nenormálne krásne sivomodré oči. Ako tam stál vedľa môjho otca, s jednou rukou vo vrecku nohavíc a v druhej pohárik vína, sršal z neho neodolateľný šarm. Mäkké zapadajúce slnko vytváralo neopakovateľnú atmosféru, v ktorej dokonale vyniklo jeho prirodzené opálenie a najmä jeho široký biely úsmev. Pozeral na mňa a ja na neho.

Neskôr mi povedal, že som vyzerala ako divožienka, keď som tam bosá behala po tráve pomedzi stromy. Vraj sa zamiloval na prvý pohľad.

A aj ja som bola namäkko. Neviem, či z neho samého, alebo z tých jeho rečí. Dovtedy som nepoznala nikoho ako on. Myslím tým, nepoznala som žiadneho chlapa... ehmm, nóo – proste som so žiadnym chlapom dovtedy nespala. So zoznamovaním som problémy nemala, no s chlapmi áno. Buď sa z nich vykľuli špekulanti, ktorým by sa páčilo bývať v dome s bazénom (to boli tí, ktorí by si po pár pusách a jednom oblápacom večeri v mojej posteli dovliekli ku mne balíček so zubnou kefkou, pastou a plavkami), alebo namyslenci, ktorým by sa zase páčilo mať babu ladiacu s drahým autom a hodinkami (sem som radila tých, ktorí by ma predvádzali pred chalanmi zo svojej partie ako nejaký výstavný exponát). Spolužiaci boli primladí, na starších pánov som tiež nebola a chlapi

na cvičisku boli väčšinou ženatí (fakt som občas mala pocit, že sa tam chodievajú skryť pred manželkami). Takže som s randením po pár pokusoch sekla a tak dlho som to nechávala na osud, až som úplne zabudla, že by som sa o nejakých chlapov mala vôbec zaujímať.

Kristián bol iný. Jasné, že som neskôr zistila, že to o svojom chlapovi hovorí každá a nakoniec odhalí, že ten jej vôbec iný nie je a má rovnako veľa nemožných vlastností ako všetci ostatní chlapi. Ale vtedy som bola nadšená a ohúrená. Mal rovnako blbé meno ako ja, rovnako bohatú rodinu a rovnako ľahký život. To nás spájalo. Vedel sa dokonale správať, no nepredvádzal sa, bol inteligentný, študoval medicínu, čítal knihy, hrával golf a tenis, a to mi imponovalo. A mal psa – anglického chrta. Čo viac som od muža mohla chcieť?

Stretávali sme sa u neho, u mňa, chodili na výlety, do reštaurácií, do divadiel, učil ma zvládať loptičky, počúvať vážnu hudbu, zoznamoval ma s knihami spisovateľov, o ktorých som nikdy nepočula a so svetom, ktorý som nepoznala. Ja som to všetko prijímala akosi prirodzene. Nerozmýšľala som nad tým, či je on tým pravým, v hlave mi nevírili myšlienky o tom, či s ním chcem stráviť celý život. Bolo mi s ním fajn, a to stačilo. On si chcel po škole otvoriť súkromnú prax a založiť rodinu, a mne to pripadalo síce trochu vzdialené, ale úplne normálne. Ja som si chcela urobiť kurzy a venovať sa psom, a on nič proti tomu nenamietal.

A potom mi daroval prsteň s obrovským briliantom a položil tú zásadnú otázku...

A potom som videla niečo, čo som vidieť nemala.

Prečo som nehodila ten prsteň rovno do stredu toho jeho neverného zadku?! Prečo ho mám ešte stále na prste?!

Chvíľu som ešte pozerala na žiarivý, dokonale vybrúsený kameň, potom som stiahla prsteň z prsta a hodila ho do tašky.

Žiadna svadba nebude. Žiadny návrat sa nekoná.

Zajtra začínam nový život.

Kapitola 2.

Mesto, zatiaľ bez sexu.

Túlala som sa mestom, a premýšľala, čo budem robiť. Myšlienky ma voľne niesli, a ja som čakala, že za ďalším rohom, za ďalšou zákrutou príde odpoveď. Až teraz som si uvedomila, že robiť to, čo človek chce, nie je bez pomoci blízkych až také ľahké. Doteraz som si všetko predstavovala príliš jednoducho. Že pri mne vždy niekto bude stáť, že mi pomôže s mojimi rozhodnutiami, zariadi za mňa veci, ktorým ja nerozumiem, ukáže mi, kadiaľ sa mám k svojmu cieľu uberať a podrží ma, keď bude na tej ceste príliš veľa prekážok.

A teraz som sa prebudila a zistila, že všetko je úplne inak. To naozaj musí prísť kopanec od života, aby človek začal sám so svojím životom naozaj niečo robiť?

Sadla som si do parku, otvorila laptop a začala spisovať zoznam:

Bianca v Bratislave.

1. Nájde si prácu.

Bolo mi jasné, že robiť to, čo som si vysnívala, mi nikto nebráni. Ale nemám dostatočné skúsenosti, nemám žiadne kontakty, som sama v cudzom meste a potrebujem sa postaviť na nohy. Zo začiatku by som si mala nájsť nejakú normálnu prácu. Ale čo je to normálna práca? Mala som vyštudovanú strednú ekonomickú, ale v ekonómii som bola úplne nepoužiteľná. Jediný dôvod, prečo som ju vyštudovala, bol môj otec. Chcel ma poslať študovať manažment, alebo marketing, a stredná ekonomická sa mu zdala pre tento smer úplne ideálna. Rozhodol, a bolo. Vlastne to nebolo rozhodnutie, ale príkaz. Mama chcela gymnázium, zdalo sa jej to viac nóbl, ale otec bol proti. Možno už vtedy podvedome tušil, že zo mňa vysokoškoláčka aj tak nikdy nebude.

Takže, zosumarizujme si to. Čo teda môže robiť baba bez praxe, bez výrazných manuálnych zručností a odborných vedomostí?

Mohla by som robiť recepčnú, alebo asistentku, sekretárku... niečo také. A potom, keď sa tu rozkukám, sa pustím do plnenia svojich snov.

Ležala som na čerstvo pokosenej tráve, zacláňala si oči pred slnkom a predstavovala si svoju budúcnosť v tom najkrajšom ružovom odtieni. Veď v predstavách je to dovolené. Od rána do večera sa budem venovať len psom. Budem sa s nimi zhovárať, odúčať ich od kadejakých zlozvykov, budem riešiť ich problémy so správaním, radiť majiteľom pri prevýchove, pod mojimi rukami a povelmi budú vyrastať nové, lepšie vzťahy, možno naučím mnohých ľudí pozerať sa na psov novými očami a možno zachránim mnohé psie duše pred trápením. Budem mať svoj svet, v ktorom budem šťastná.

Medzi spolužiačky som sa nevedela zaradiť aj preto, lebo som nemala obľúbených hercov, ani filmy. Mojou najväčšou televíznou hviezdou je Victoria a jej seriál *Buď ja, alebo pes*, a namiesto kadejakých spevákov mi na stene visel plagát Rudolfa Desenského s nádherným huskym v náručí. Psia psychologička – liečiteľka psích duší. Znie to úžasne, nie?

2. Nájde si bývanie.

Bývanie v penzióne je možno praktické a príjemné, ale je to, samozrejme, totálna hlúposť. Normálni ľudia bývajú v normálnych bytoch. Alebo aspoň v podnájmoch. Aj keď som bola jedináčik, a bývala som v dome, v ktorom som mala podkrovie len a len pre seba, vôbec som neodmietala myšlienku deliť sa o byť so spolubývajúcimi. Veď to musí byť skvelé! Človek nikdy nie je sám, má sa s kým porozprávať tak naozaj od srdca, má mu kto pomôcť, keď to potrebuje, vždy je tam niekto, kto ho vypočuje, vždy to tam proste žije. Možno si to idealizujem – ale ak zatúžim po samote, vyleziem niekam do lesa, alebo zaleziem do knižnice. Tam zaručene nikto nie je. Neobávam sa ani nejakých bojov o kúpeľňu – našťastie v nej nezvyknem tráviť tri hodiny denne, a myslím, že by som prežila, aj keby mi niekto hladnejší než ja zjedol večeru z chladničky. Vždy lepšie, ako keby sa mala pokaziť.

Tak, je to jasné. Nájdem si podnájom. Na nejakom príjemnom mieste, s nejakými príjemnými ľuďmi. Začala som plná nádeje browsovať po nete. Inzeráty Hľadám podnájom, to je ono. Klikám

ďalej. Vyberte si lokalitu. Lokalitu? Ako si mám vybrať lokalitu? Tie názvy mi nič nehovoria. Ovsište, Račianske mýto, Vrakuňa – kde to asi tak môže byť? A ako to tam vyzerá? No nič, najprv si kúpim poriadne podrobnú mapu mesta a potom sa do toho pustím.

3. Nájde si priateľov.

Tak toto bude asi veľká sranda. Dobrý deň, nechcete sa náhodou so mnou priateliť? Sebakriticky som si musela priznať, že som nikdy nejaký extra priateľský typ nebola. Vždy som nezáujem o svoju osobu zvaľovala na svoje rodinné a majetkové pomery. No možno som si ten obranný múr okolo seba vystavala úplne zbytočne. Musí byť chyba aj vo mne, keď som si za celý čas svojej existencie nenašla niekoho, o kom by som mohla povedať, že je to priateľstvo na život a na smrť. Vždy som po tom túžila... ale, mohla som preto aj ja sama urobiť trochu viac. Možno ideálna príležitosť zmeniť to prišla práve teraz.

4. Spraví si vodičák.

Doteraz som ho nepotrebovala. Žila som v malej dedine, a keď som sa musela dostať niekam ďalej, hodil ma tam otec, alebo taxík. A neskôr ma vyvážal frajer. Áno, áno, ja viem, blbá pipenka, čo sa nevie naučiť ani volantom krútiť. Ale tomu je už koniec. Nepotrebujem nikoho, keď mám seba. Nikdy mi slovo „samostatná“ neznelo tak krásne, ako keď som si ho potichu pošepkala tu, ďaleko od všetkých starých návykov, ďaleko od rodičov, ktorí ma neustále viedli za ruku, ďaleko od slabosti, ktorou som bola spútaná.

5. Prestane byť „otcova dcérenka“.

A toto je posledný, najdôležitejší bod. Nedá sa byť samostatná za oteckove peniaze. Sama pred sebou som sa zahanbila. Veľké reči, veľké vízie a v taške kreditka od otca. Doteraz som si nikdy nerobila starosti, ako prežijem. Jednoducho som tú malú kartičku vytiahla a život fungoval bez toho, že by som pre to ja sama niečo urobila. No, môžem sa vyhovárať, na čo chcem, ale jediný, kto za to naozaj môže, som ja sama. A rovnako ja som jediná, ktorá s tým môže niečo urobiť. Rozrezať, zahodiť, zrušiť? To nestačí. Musím to prestrihnúť vo vlastnej hlave. Druhýkrát sa narodiť. Prestrihnúť pupočníkovú šnúru pohodlnosti, ktorá ma

s otcom stále viaže. Mám ho rada. Ale nechcem byť už len jeho dcérenka. Chcem to byť ja sama.

Zavrela som laptop a postavila sa.

Dokážem to?

Musím.

Chcem.

Oprášila som si zadok od trávy, a pohla sa s Darcym smerom k penziónu, keď som začula hysterický ženský krik. Inštinktívne som sa obzrela – ale nevidela som nič. Iba drobné chlpaté klbko bežiace ostodesať po parku. Malé ušká malo sklopené, nohami smiešne prepletalo a ružová vôdzka lietala za ním ako čínsky drak. Očividne vyplašená yorkshírka s nahodeným turbom v zadku. A ten piskľavý hlas zrejme patril jej majiteľke. Chúďa pes. Buď mu preskočilo z útoku toľkých decibelov, alebo ho vyplašilo niečo iné a jeho majiteľka na to reaguje trochu prehnaným spôsobom. Ale to bolo teraz jedno, hlavné bolo zastaviť tú krpatú utekajúcu guľu. Ak by takto splašene bežala ďalej, ktovie ako by to dopadlo. Psy, najmä tieto malé, sú niekedy fakt sprosté – môžu vletieť pod auto, alebo odbehnúť tak ďaleko, že sa nevedia vrátiť. Vydala som povel Darcymu a rozbehla sa za yorkshírkou. Našťastie moje dlhé nohy v teniskách zvládnu viac, ako miniatúrne psie labky, takže po chvíľke som už pridŕžala nohou uvoľnenú vôdzku a blížila sa k vystrašenému psíkovi. Na mierny ľudský dotyk reaguje každý inak. Táto malá princezná sa vôbec nevzpierala, schúlila sa v mojom náručí a odovzdane čakala, čo sa bude diať. Jej majiteľka stála na chodníku, a tiež čakala, zrejme na zázrak. Škriekať už, chvalabohu, prestala. No keď nás zbadala, začala zalamovať rukami a naťahovať sa za psom.

„Ó bože, Pipinka moja, si celá? No moja malá, tak som sa bála...," afektovala neznáma. Slnečné okuliare vo veľkosti traktorových kolies jej zakrývali pol tváre, ďalšie dve záchranné kolesá jej trčali z uší, oblečená bola v divokej kombinácii zlatej a oranžovej a výška jej opätkov určite dosahovala aspoň dvadsať centimetrov. Podivuhodná osôbka.

S úsmevom som jej odovzdala psíka, ktorý začal ochotne oblizovať nánosy mejkapu na jej tvári.

„Je celá. Živá a zdravá. Čo ju tak vyplašilo?“ zaujímalo ma.

„Ách, ďakujem. Mala som ju na šnúre, ale okolo šlo také hnusné veľké psisko, nejaký pitbull, alebo čo to bolo, ja tie rasy až tak nepoznám, no a ten po nej odrazu skočil, táto dostala šok, vytrhla sa a už jej nebolo. Skoro ma vystrelo. Bože, také nervy,“ popravila si okuliare, ako by práve tie tým nervovým otrasom utrpeli najviac a naučeným spôsobom odhalila veľké biele tesáky. Vyzerala fakt zaujímavo.

„Ja som Lea, ahoj,“ predstavila sa.

„Bianca, čau,“ opätovala som zoznamovacie podanie ruky. „Teraz ste mali šťastie, ale nabudúce ju príliš k veľkým psom radšej nepúšťajte. Yorkshír a pitbull to nejde veľmi dokopy.“ Teoreticky síce ani pitbull nezaútočí, pokiaľ na to nemá dôvod, ale pri tých dnešných majiteľoch človek môže čakať fakt všetko. Najmä to zlé.

„Väčšinou ju nosím v kabelke, ale dnes som zaparkovala pri parku, že prejdeme sa na pár minút, nech sa unaví, a večer dá pokoj. No a skoro prišla o život, však?“ prihovárala sa psovi, spokojne si hovejúcom na jej rukách. Ja som objímala Darcyho, ktorý po zavolaní pribehol k nám. „Tvoj pes je tiež krásny, ale riadne hebedo. Ten musí vážiť hádam viac ako ja.“

No, možno aj áno. Lea vyzerala ako ratlík v ľudskej koži.

„Veľké psy sú skvelí spoločníci, ale treba si ich vycvičiť, inak ti odtrhnú ruku, alebo narobia doma bordel. Malého stačí strčiť do kabelky a je to vybavené, však?“ pohladkala som malého chlpáčika.

„Sa nejak vyznáš. Si cvičiteľka, alebo tá oná, kynekologička?“

„Kynologička? Nie. Neskôr chcem robiť so psami, ale zatiaľ len tak sedím a ťukám do kláves.“

„Ukáž! Božínku, to je krásny notebook. Taký si aj ja musím kúpiť. To je nejaká nálepka alebo čo?“ začala mi obchytkávať môj romanticky dizajnovaný MacBook. „Kde si to zohnala?“

„Darček,“ odpovedala som neochotne.

„Od milenca?“ podpichla ma s pikantným úsmevom v očiach.

„Od bývalého. Asi. Teda určite,“ usmiala som sa aj ja.

„Ale, ale, takže niekto sa nám tu práve odláskoval. To poznám. Žiadne strachy, o pár dní si na neho ani nespomenieš.“

„No, večer v prázdnej hotelovej izbe mi za ním myšlienky sem tam zabehnú. Ale ináč je už v kategórii Minulosť. Definitívne."

„Ty bývaš v hoteli? Odkiaľ si? A nehľadáš ubytko?" ožila zrazu Lea.

„Náhodou práve hľadám, len ešte nemám vybranú lokalitu," zverila som sa jej.

„No to je super! Mne akurát odišla spolubývajúca, mám prázdny byt a ja tak strašne neznášam prázdno. Nemôžem byť sama. Veď preto mám aj psa. Ale pes niekedy nestačí. A frajer zas nie je dobrá spolubývajúca. Chlap by mal prísť, urobiť, čo treba a zase vypadnúť," rozhovorila sa. „Tak čo ty na to? Máš záujem."

Jasné, že som mala!

Lea bola sympatická. Bez zábran, ukecaná, spontánna, so zmyslom pre humor. A tiež mala psa.

Hodila ma do penziónu, kde som sa za pár minút zbalila a potom sme si to namierili rovno k nej. Byt mala v prenájme od nejakého známeho a vyzeral, akoby v ňom ani nebývala. V kuchyni len dve stoličky a stolík, na ktorom boli porozhadzované kadejaké laky na nechty, štetce na púdre, rozsypané flitre. V obývačke sa povaľovali šaty a topánky. A v chladničke nič. Po prvých minútach v byte mi bolo jasné, že Lea je odborníčka na krásu, a nie na varenie a upratovanie. Ale to mi môže byť jedno. Moja budúca spálňa bola čistá, veľká, prežiarená svetlom, s nádherným výhľadom na les.

„Koliba. Toto je dosť lukratívne miesto, vieš? Tu nebudeš mať za susedov žiadnu lúzu," ozrejmila mi fakty.

No, ale to bude zrejme problém. Vyklopila som Lei na rovinu, že na toto asi nemám. Momentálne som bez práce, a aj keď nejakú nájdem, budem si môcť takéto lukratívne bývanie dovoliť?

„Tak o to si nerob starosti. Nie je to drahé, a majiteľ nerobí vedu aj keď náhodou zaplatím neskôr," ubezpečila ma Lea a nechcela nič viac počuť. Proste tu mám zostať a hotovo.

Ktovie, kto je ten veľkorysý majiteľ a aký má dôvod prenajímať za pár šupiek byt, ktorý vyzeral naozaj draho. Ale to mi mohlo byť jedno. Pokiaľ odo mňa nebude vyžadovať nejaké protislužby, alebo iné satisfakcie, tak sa tým nemusím trápiť.

„Takže – môže byť?"

„Môže!“
„Tak vitaj doma! Otvorím šampus!“
Šampus?! Ale vlastne, prečo nie?

Kapitola 3.

Všetko bude inak. Lepšie?

Ležali sme na posteli, a ja, nezvyknutá na alkohol, som sa po druhom poháriku úplne otvorila. Vykecala som zo seba všetko, svoju minulosť, svoje sklamanie v láske, svoje sny. Mala som pocit, akoby som Leu poznala už dlho, akoby bola mojou staršou sestrou, ktorá ma tu čakala, aby mi pomohla s novým životom. Akoby mi ju niekto zoslal.

Nebola dokonalá, ani nejaký vzor cnosti. Nemala problém vypustiť z úst nadávku za nadávkou, nemala ilúzie o láske, chlapoch ani sama o sebe a rozhodne nemala potrebu byť milá. Ale nebola naivná. A presne to ja potrebujem. Vytĺcť si z hlavy tú svoju naivitu, v ktorej som doteraz žila. Hoci som Leu poznala len pár hodín, mala som pocit, že je ku mne úprimná a že je v niečom presne ako ja. Aj keď mala na sebe drahé handry a bývala v drahom byte, akoby jej na tom vôbec nezáležalo. Nevyzerala, že si zakladá na prachoch, všetko to boli pre ňu len veci. Akoby hľadala niečo úplne iné...

Robila v televízii, mala tam vlastnú reláciu, alebo niečo také – veľký prehľad som v tom, čo mi rozprávala, nemala, keďže telku takmer nepozerám. Okrem toho moderovala rôzne akcie, prehliadky, a kadejaké firemné párty. Nevyzerala, že by bola zo svojej práce nejaká hotová, no priznala, že ju to dobre živí, a zatiaľ jej to k šťastiu stačí. A potom... potom sa uvidí. Niečo podobné čaká aj mňa. Aj ja si budem musieť nájsť prácu, ktorá ma bude živiť. A potom sa uvidí. Lepšie povedané, potom sa budú plniť sny.

Aspoň dúfam.

Ráno som sa aj napriek nočnému kláboseniu zobudila skoro. Lea aj psy ešte chrneli. Pipina mala svoj pelech v kuchyni, a Darcy si našiel miestečko pri mojej posteli. Vzala som toho starého lenivca von a pustila sa do prehliadky okolia. Cieľ: nájsť nejakú večierku a stánok s novinami. Prechádzka bola riadna makačka, strmý kopec dal zabrať nielen mne, ale aj psovi. Celkom dobrý tréning na ráno.

Mesto sa prebúdzalo priamo pod nami. Všetko bolo akési nové, iné, krajšie. Sadla som si na lavičku, otvorila plechovku s kávou a pokúšala sa zorientovať v inzertných novinách s ponukou práce. Samý finančný špecialista, odborník v oblasti pohľadávok, team leader v segmente spracovania platieb. Čo to preboha je? Nič na mňa nepôsobilo tak odstrašujúco, ako predstava elegantného kostýmčeka, v ktorom by som bola navlečená celý deň, kancelárie kdesi na desiatom poschodí presklenej budovy a množstva čísel, ktoré by som musela dennodenne sledovať. Kategóriu Financie a bankovníctvo radšej preskočíme. Chcelo by to niečo iné. Niečo, na čo sa hodí aj také eso, ako som ja. Práca pre absolventov. Tam by sa mohlo niečo nájsť! S nádejou v hlase nahlas čítam – Práca je vhodná pre maturantov, ktorí chcú pôsobiť v nadnárodnej spoločnosti, aktívne ovládajú anglický a nemecký jazyk, sú komunikatívni, flexibilní, zodpovední a ambiciózni. No, to som určite celá ja.

Vážne sa tu nenájde aj niečo pre mňa? Nepotrebuje asistentku nejaký profesor na veterine, alebo nejaký slobodomyseľný kreatívny umelec? Alebo... Posúvala som sa prstom po ponukách a zastala pri Gastronómii. To znie dobre. Ja varím rada. A tu hľadajú pomocnú silu do kuchyne. Ale ten plat, to akože myslia vážne? Ideme ďalej. Riaditeľ ľudských zdrojov – nič, Dokladač tovaru na kolieskových korčuliach – nič, Chyžná / Recepčná – no to by som hádam zvládla. Plat dohodou, lokalita Dúbravka, miesto práce – erotický salón Oáza. Čo?! Až mi káva vyprskla na noviny. Tak toto nie, toto vážne nie!

Prehrabala som sa všetkými novinami, ktoré mi teta v stánku odporučila, ale nenašla som nič, čo by ma zaujalo, alebo na čo by som si trúfla.

Budem na to musieť ísť inak.